

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. An ex vnitate, siue identitate, & distinctione virtuali intrinseca sequatur
vniuersale à parte rei?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

naturarum vniuersalium, & sententiam Fonseca, quatenus eos adstruit peracutè, & doctè disputant Conimbricenses 1. p. log. in præfat. Porphyrij q. 3. art. 2.

At inquires, quænam est aptitudo illa, quam habet quodpiam vniuersale, vt sit in multis: Respondeo nil aliud esse, quam ipsum vniuersale prout per suam essentiam, siue hæc ei conueniat ex parte rei, siue per intellectum est non repugnans esse in pluribus: Aut aliis verbis, est negatio repugnantia realiter indistincta à natura communi, & ipsis inferioribus, ad quæ est indifferens. Ita B. Thom. opusc. 56. Scotus lib. 1. met. q. 6. & lib. 7. q. 18. & in 2. dist. 3. q. 1. Caiet. de ente, & essentia cap. 4. q. 6. Conimbricenses loco superius citato, vbi citant hanc esse communem authorum sententiam: suadet autem, quia præter illam non repugnantiam explicatam, quoduis aliud superfluit: Deinde nequit ea aptitudo esse modus, vt nuper probatum, haud etiam potest esse qualitas aliqua superaddita, vt enim optime disputat P. Fonseca vbi supra in prædicam. substantia, quantitatis, ac relationis, vbiacationis, & cæteris, quatenus distinctis à prædicamento qualitatis, visuntur genera, & species: horum ergo vniuersalium aptitudo & indifferentia nequaquam consistit in qualitate distincta, ac rebus denuò superueniente: ea ergo est negatio superius exposita.

Tandem, vt aliis impugnationibus, quæ videri possunt apud Patres Suarez, Hurtadum, & Arriagam in præfati, superledeam; Author hic supra sect. 4. vnitatem præcisionis merè conditionatum ait esse, & nec dari vnquam absolute in rerum natura, nec dari etiam posse, sed tantum dandam esse sub conditione quadam: videlicet si per impossibile ab indiuiduis realiter auelleretur. Ex quo sic argumentor: vnitatis merè conditionalis, & quæ sub conditione omnino impossibili daretur, ad vniuersale iuxta aduersarium sufficiens est: ergo etiam multiplicitas conditionalis, & quæ sub conditione merè impossibili daretur, ad vniuersale sufficit: vnde Deus verè vniuersalis erit: siquidem ita vnus est, vt sub conditione merè impossibili multiplex fiet: si enim imperfectus esset, multiplex esset: consequens autem est omni, vt sic dicam, falsitate falsius.

C A P V T I I.

An ex unitate, siue identitate, ac distinctione virtuali intrinseca sequatur vniuersale à parte rei?

Caietanus de ent. & essent. cap. 4. defendit, dari à parte rei vniuersale quoddam negatiuum: eod, quod natura Petri v. g. de se non repugnet contrahi per quamuis aliam singularitatem, esto sic contrahi non sit positiuè apta. Porro ad hanc non repugnantiam, quam à positiuæ aptitudine Scotistarum distinctam vult, distinctionem virtuales intrinsecam postulasse videtur.

Audiendus tamen non est primò, quoniam repugnantia cum singularitate Pauli oritur in natura Petri ab eius identitate cum suamet singularitate, quæ Petreitas vocari consuevit, & carentia superioris repugnantia à carentia identitatis iam iam memorata: sed eiusmodi identitatem, & carentiam non habet natura Petri de se, siue pro priori: ergo nec carentiam repugnantia, siue non repugnantiam

negatiuam, sed potius, tum ab ea, tum etiam à repugnantia opposita pro anteriori rationis signo præcindit. Secundò, quia negatio negationis est affirmatio, & positio: ergo non repugnantia, siue non ineptitudo est positiuæ aptitudo: malè ergo dicit, dari pro priori non repugnantiam, siue negationem repugnantia, & tum non dari reuera positiuam aptitudinem: quocirca, vel inuitus recidit in sententiam Scotistarum.

Tertiò, quia singularitas Pauli, aut non repugnat naturam Petri contrahere, & sic positiuæ aptitudo in hac ad illam est admittenda, cum nunquam mutua non repugnantia duum extremorum ad inuicem absque eorum positiuæ aliqua aptitudine reperitur: aut repugnat ea singularitas, vel Petri, vel alterius suppositi contrahere naturam, vt Caietanus voluisse videtur; & ita natura Petri non habet de se non repugnantiam ad talem contractionem, quippe quæ est impossibilis fieri: Cur enim natura Petri de se, ac sponte sua habere censenda est magis carentiam repugnantia, quam repugnantiam, cum ea contractione, quæ ratione suæ impossibilitatis potius repugnantiam, quam eius carentiam terminare deberet, si alterutram terminaret. Quartò tandem natura Petri iuxta hunc sentiendi modum non potest propriè esse in multis, etiam diuisuè, sed tantum secundum quid, & non repugnanter: nequit ergo esse vniuersalis.

Alij aliter secundò Caietanum explicant de positiuæ aptitudine, non absolute, sed conditionata, quia natura Petri de se cum singularitate Pauli, & quauis alia identificari posset, si per impossibile singularitates illæ possent eam contrahere. Verum nec ita explicata huius sententia authoris placet. Namque ea aptitudo conditionata, si fortè ad vniuersale sufficit, Deus etiam erit vniuersalis, cum sub aliqua hypothesi, & conditione impossibili queat multiplicari, & vnus esse in pluribus, vt supra aduersus Fonseca in simili arguebamus. Rursus vniuersale est vnum in multis absolute & simpliciter, vt fatentur omnes: at aptitudo illa conditionata tantum efficere potest vnum in multis conditionatè. Contrà hunc etiam, necnon etiam superiorem Caietanicæ opinionis explicandæ modum facit, vniuersale debere esse vnum in multis, non diuisuè tantum, verum etiam collectiue, cæterum natura Petri iuxta Caietanum quocunque modo intellectum duntaxat esse potest in pluribus indiuiduis diuisuè, hoc est in eorum quouis in sensu diuiso alterius, siue, si non reperitur in alio.

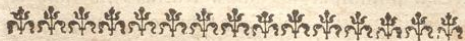
Quidam etiam neoterici ex distinctione virtuali ita censent, seque vniuersali à parte rei: si enim, inquirunt collectio, & cumulus omnium humanitatum à singularibus virtualiter præcisus consideretur sanè vnitatem quandam præcisiuam, seu negatiuam habet, cum in eo præcisionis statu multiplex non sit propter id quod præcindit tunc à singularitatibus, ex quibus omnis distinctio & multiplicitas oboritur, aliunde vero ea natura per singularitates est multiplex: nihil ergo ei deest ad vniuersalitatem quæ in vnitatem multiplici, siue multiplicitate quodammodo vnita consistit. Confirmatur, & declaratur: quoniam vnitatis per intellectum vniuersalis constitutiuæ non est positiuæ, sed merè præcisiuæ, quæ videlicet natura humana à multiplicitate abstrahitur: aut hæc vnitatis præcisiuæ admittit distinctionem virtuali, reperitur à parte rei, & quidem cum multiplicitate coniuncta: ergo &c.

Verum ad vniuersale non sufficere vnitatem præcisiuam, siue negatiuam, sed reperiri positiuam, hoc

hoc est cuius fundamentum sit aliquis positius actus intellectus, plura vt radicaliter vna, ac similia respiciens, & ab eis vnitatem hauriens formalem, & proximam, quam postea in illa reiciat, ostensum est supra tract. i. huius libri cap. 2. ad finem vtque latius ostendendum infra, cum egerimus de vniuersali per intellectum, & modo, ac ratione, qua per hunc construitur: Ruit ergo contrariæ doctrinæ fundamentum, ac basis, cui potissimè innititur.

18 Rursus eius assertores, quod aiunt, ad homines impugno. Ipsi siquidem omnem indeterminationem, ac disunctionem à parte rei reiciunt, nullamque non ab intellectu proficisci existimant. Quo supposito, sic argumentor; vniuersale debet esse in pluribus diuisiue, nec sufficit, si in pluribus inferioribus collectiue sumptis reperiatur, aliàs aqua erit vniuersale respectu suarum partium actualium, cum per veram identitatem sit in eis collectiue sumptis, vt nemo potest inficiari: sed cumulus ille humanitatum, nec est; nec esse potest iuxta aduersarios in Petro, & Paulo diuisiue sumptis, hoc est in eorum quolibet seorsim, & independentem ab alio non enim indeterminate, & disunctiue usurpatus, cum ipsi disunctionem, & indeterminationem quamuis à parte rei refutent, eique statui prorsus contrariam censent; non etiam determinatè, & copulatiue acceptus; qui enim fieri potest, vt ea ratione indiuiduum aliquod hominis totam naturam humanam à parte rei complectatur, cum ea sit essentialiter per plura dispersa: Cumulus igitur ille à parte rei non est vniuersalis. Alia est eius ratio, prout est obiectum intellectus: nam quatenus tale in singulis indiuiduis reperibile est, & de singulis prædicabile, quod à natura intellectus nostri proficiscitur, qui collectionem illam formaliter, aut æquiualeuter disiungere, & indeterminare valet, si cut oportet vt ea possit tota de singulis indiuiduis prædicari, eisque inesse.

TRACTATUS IV.

De aliis speciebus vniuersalitatis
physicæ, & à parte rei.

CAPVT I.

De vniuersalitate denominatiua.

1 **H**oc est ea, quæ visitur: vbi forma aliqua denominans est in pluribus subiectis vna: Porro, vt eam exponam, & defendam, in primis est notandum, posse Deum vnam eandemque albedinem in pluribus subiectis collocare. Ita Caietanus 3. p. q. 3. art. 6. & Conimbricenses tom. 1. log. q. 8. art. 4. vbi etiam aiunt, neminem id inficiari: & quidem merito; haud enim est in eo maior repugnantia, quam in hoc, quod Deus absoluat albedinem ab omni subiecto, quod posse euenire, constat ex Eucharistiæ mysterio. Notandum est secundò, tum futura plura alba, vt latè à nobis probatum est supra lib. 3. huius operis tract. 3. cap. 6.

2 Quibus positis, sic argumentor: Vna, eademque albedo in multis albis v. g. tribus per veram

identitatem reperiri potest, nimirum, si Deus per miraculum eam in tribus constituat subiectis; ea ergo albedo à parte rei vniuersalis esse potest. Quod enim per inadæquatam tantum identitatem in tribus albis reperiretur, non obstat: nam etiam animal in communi tantum inadæquatè cum homine, & equo identificatur, & tamen eorum intuitu est vniuersale. Rursus quod non essent tunc tres albedines, sicuti foret vna, haud magis obest: nam essent tres albedines in concreto, cum albedo in concreto sit album, ac tunc darentur tria alba: aliundè verò esset tunc vna albedo in abstracto: hoc autem ad ad vniuersalitatem albedinis eo in euentu sufficeret, alioqui homo v. g. non erit vniuersale per intellectum, siquidem tantum est vnus in abstracto, seu prout abstractus à singularitatibus, multiplex vero solum in concreto, siue prout singularitates concernit. Demum, quod albedo non posset tunc prædicari de pluribus albis, falsumque dictu foret, aliquod album trium esse albedinem, non obstat: etenim albedo per modum vnus cum subiecto de pluribus albis prædicari posset, hoc pacto, hoc album est album, & illud, illudque album est album, quod ad vniuersalitatem albedinis sufficeret, eo in euentu: Tum, quia particula, *omnis*, est syntagorema vniuersale, cum tamen se solo prædicari, aut subiici non possit, sed solum in consortio alterius, quod saltem subintelligatur: tum etiam, quia aliàs species non erit vniuersale, cum numquam prædicari possit absque eo, quod simul cum illa genus, taltem implicite, prædicetur.

3 Caterum id genus vniuersale, quod modò explicatum est, negant Balthasar Tellez 1. p. summæ philosophicæ disp. 5. in logicam sect. 3. & Conimbricenses q. illa 8. in præfationem Porphyrij art. 4. paulò suprà citatis, vbi etiam allegant Scotum in 1. dist. 1. q. 2. a. 2. & Bargium super eundem Scoti locum. Pro quibus opponens primò, ex nostra sententia sequi, vniuersale à parte rei, non tantum de possibili, vt aiunt, & in alia, eaque miraculosa rerum serie, sed de facto, ac citra miraculum. Sequela probatur: namque, si posita diuinitus vna numero albedine in multis subiectis, ea, aut, si mauis, album esset vniuersale, quidni etiam modò, actio cognitio, vnio, forma, sint vniuersales à parte rei, & ante omnem considerationem intellectus; quandoquidem earum quæuis vna existens, nihilominus plures tribuit denominationes pluribus subiectis, vt cum per eandem actionem, aut plures causæ dicuntur agentes, vel plures effectus producti; aut per eandem cognitionem plura obiecta cognita; aut per vnionem vnam, & eandem plura extrema vnita; aut denique per eandem formam v. g. animam rationalem omnia corporis membra informata, & animata. Consequens autem est absurdum: namque vniuersale haud dari à parte rei, saltem in hac rerum serie, tuentur Aristoteles lib. 1. de anima textu 8. *Vniuersale inquit nihil est, aut posterius est*, subaudi actibus intellectus: Auerroës lib. 12. metaph. comment. 27. *Vniuersalia, aïens, non habent esse extra animam*: Auicenna lib. 5. metaph. his verbis, *equinitas secundum se, (id est à parte rei) tantum est equinitas, non vna vel plures*: quod, si non vna, eo in statu, certè, nec vniuersalis: B. Thomas opusculo de ente, & essentia cap. 4. & 1. p. q. 8. a. 1. & 7. metaph. lect. 1. 3. eiusque sectatores omnes, præsertim verò Caiet. citato loco de ente, & essentia, Capreolus in 3. dist. 5. q. 3. art. 3. Sotus q. 2. vniuersalium, Soncinas 7. metaph. q. 40. Egidius in 1. q. 2. prologi, & dist. 12. p. 4. item extra sculam B. Thomæ,

Durandus